

nocení, platného teprve od roku 1925, neboť rozhodnutí ta nelze zahrnouti pod exekuční tituly vyjmenované v oné vyhlášce, jež vyšla již v roce 1924. Není proto nárok na zaplacení úrokové částky, opřený jen o rozhodnutí německého zhodnocovacího místa vůbec oprávněn podle zdejších zákonných předpisů, a nebylo třeba zabývat se úvahou o tom, zda odvolací řízení je vadné proto, že nebylo opatřeno vyjádření ministerstva spravedlnosti o významu výroku německého zhodnocovacího místa. Jeho právní význam v tuzemsku pro vymáhaný nárok posuzuje soud a nejde tu o zjištění cizozemského práva podle § 271 c. ř. s.

Čís. 11582.

Návrh pojišťovny, žalující o vrácení dobové slevy, by bylo mezitímním rozsudkem na jisto postaveno, že jest oprávněna požadovati navrácení dobové slevy, spojený s návrhem, by zahájené řízení bylo přerušeno až do případného rozhodnutí o mezitímním návrhu pravoplatným mezitímním rozsudkem, není mezitímním určovacím návrhem podle § 236 c. ř. s., nýbrž návrhem, by podle § 393, první odstavec, c. ř. s. bylo nejdříve rozhodnuto o důvodu nároku. Nepřevyšuje-li zažalovaná částka 300 Kč, jde i při tomto návrhu o nepatrnou věc, v níž podle § 502, druhý odstavec, c. ř. s. není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu. Lhostejno, jak žalobce ocenil zájem na určení sporného právního poměru.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1932, Rv II 264/31.)

Žalovaný se pojistil u žalující pojišťovny proti požáru na deset let, při čemž mu byla vzhledem k pojišťovací době poskytnuta dobová sleva. Ježto žalovaný pojišťovací smlouvu po pěti letech vypověděl, domáhala se na něm pojišťovna žalobou, o níž tu jde, by bylo uznáno právem, 1. že žalobkyně jest oprávněna požadovati na žalovaném vrácení dobové slevy a 2. že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobkyni 77 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu ad 1) zamítl; odvolání co do bodu 2. žaloby odmítl, ježto šlo o věc nepatrnou.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Žalobkyně označila sice svůj návrh, by bylo na jisto postaveno mezitímním rozsudkem, že jest oprávněna za daných předpokladů, t. j. ana pojišťovací smlouva byla ujednána s neobchodníkem, požadovati navrácení dobové slevy, jako mezitímní návrh určovací podle § 236 c. ř. s., ale v pravdě nejde o tento návrh, nýbrž, jak patrné z jeho obsahu a zejména i z dalšího návrhu, by zahájené řízení bylo »přerušeno až do případného rozhodnutí o mezitímním návrhu pravoplatným mezitímním rozsudkem postupem instancí«, o návrh, aby podle § 393 odst. 1 c. ř. s. bylo nejdříve rozhodnuto o důvodu nároku. Šlo tedy, ana zažalovaná částka činila 77 Kč, i tu o věc nepatrnou, v níž podle § 502 odst. 2

c. ř. s. není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu. Nic na tom nemění okolnost, že žalující strana v návrhu ocenila zájem na zjištění sporného právního poměru na 3.000 Kč, jelikož takovým způsobem nemohou býti obcházeny zákonné předpisy o přípustnosti opravných prostředků v nepatrných věcech. Dovolání jest tudíž nepřípustné a bylo proto odmítnuto.

Čís. 11583.

Upuštění od opravného prostředku (v exekučním řízení) může se státi jen výslovně, nikoliv i činem konkludentním.

Nárok na útraty sporu, třebaže nebyly ještě soudem přisouzeny, může býti předmětem právního jednání, najmě i postupu, a podléhá exekuci. Byla-li povolena exekuce na útraty sporu, než ještě byly soudem přisouzeny, vztahuje se soudní záповeď a nabyté zástavní právo i na útraty soudem dodatečně přisouzené.

Nabytí dvojího zástavního práva pro tutěž pohledávku na týž majetkový předmět jest nemožné. Návrh na povolení exekuce opětým zabavením téže pohledávky pro týž nárok jest zamítnouti, nikoliv odmítnouti (pro věc právoplatně rozsouzenou).

(Rozh. ze dne 16. dubna 1932, R I 120/32.)

Usnesením ze dne 25. července 1931 povolil soud první stolice k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením pohledávky dlužnice za firmou E. na zaplacení útrat sporu 1.237 Kč 56 h v rozsudku ze dne 25. června 1931 C VII 2272/30. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Napadenou exekuci povolil první soud 25. července 1931 zabavením pohledávání dlužnice proti poddlužnici firmě E. z rozsudku ze dne 25. června 1931 z. sp. C VII 2772/30 na útraty sporu 1.237 Kč 56 h, ač před tím, 5. května 1931, povolil pro tutěž pohledávku exekuci zabavením nároku dlužnice proti poddlužnici firmě E. na vydání vyssavače prachu ve sporu C VII 2772/30 a pohledávky útrat téhož sporu plus minus 400 Kč, a žadatel ani netvrdil ve své žádosti, že tato již povolená exekuce byla zrušena. Obě exekuce jest pokládati, pokud jde o zabavení pohledávky útrat sporu 1.237 Kč 56 h a plus minus 400 Kč za totožné a nyní zároveň vedené, tudíž napadenou exekuci za nepřípustnou a zbytečnou (§ 14 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Pokud především jde o výtku, že bylo rozhodnuto o rekursu povinné, ačkoliv byl vzat zpět konkludentním prý jednáním, jest stěžovatel na omylu, neboť upuštění od opravného prostředku může se státi jen výslovně, nikoli konkludentním činem (srov. rozh. sb. n. s. čís. 9574). Ostatně není správné, co tvrdí stěžovatel, neboť zrušení se týkalo jen exekuce na svršky E XIII 4518/31, nikoli exekuce zabavením útratové pohledávky E XIII 5882/31. Ač nárok na útraty sporu vzniká teprve, když byly soudem přisouzeny, jde